

ad § 12.

De her givne Bestemmelser om Erstatning og Straf, hvilken sidste man har meent passende kunde fastsættes til en Mulet af 2 Rd. som Minimum og 50 Rd. som Maximum, ville ifølge Paragraphens Plads blive uden Anvendelse saavel paa Overtrædelser af Reglerne om Snive, med Hensyn til hvilken det formeentlig vil kunne have sit Forblivende ved de herhenhørende Bestemmelser i Frdn. 28de Novbr. 1806, som om Hundegalskab, hvorom § 14 indeholder særegne Regler.

ad. § 13.

Som alt ovenfor bemærket, har man med Hensyn til Snive og Springorm antaget, at de i Frdn. 28de Novbr. 1806 indeholdte Bestemmelser, saaledes som disse i Praxis have udviklet sig, ville, med nogle enkelte Modificationer, der indeholdes i nærværende Paragraph, være baade brugbare og tilstrækkelige, saa at de i Udfæstets §§ 4 og 5 givne almindelige Bestemmelser ikke ville blive anvendelige paa de her nævnte Sygdomme.

Det er fornemmelig med Hensyn til Bestemmelserne om Affondring og Observation af en Hestebesætning, i hvilken der har været en eller flere enten snivede eller dog for Snive mistænkte Heste, at Frdn. 1806 har vist sig at være mangelfuld. — Med Hensyn til det første Tilfælde bestemmer Frdn. § 5, at de tilsyneladende sunde Heste, der have staaet sammen med snivede, bør „i nogen Tid“ holdes affondrede, „indtil det maa formodes, at de ikke ere angrebne af Smitten“, hvorved det saaledes overlades til et Skøn, hvorlange Affondringen skal vare, samt endvidere, at de omhandlede Heste først efter et halvt Aars Forløb atter skulle undersøges, hvorved det iøvrigt lades uafgjort, om Observationen kan fordres udskrift udover det halve Aar. Istedet for det ubestemte Udtryk „nogen Tid“ maatte det imidlertid anses ønskeligt, at der fastsættes en bestemt Tidsgrense. Vel har der i denne Henseende dannet sig en fast Praxis, ifølge hvilken Affondringen varer i 6 Uger fra den Tid, at der senest har været nogen snivet Hest sammen med de affondrede; men, da der

oftere har vist sig Ulemper af, at denne Praxis savnede Lovhjemmel, har man optaget en hermed overensstemmende Bestemmelse i Udfæstet. — Saafernt den hele Foranstaltning skal kunne afgive nogen Garantie, vil det dernæst være nødvendigt, at den paagældende Hestebesætning underkastes gjentagne og regelmæssige Syn saavel under Affondringen som en Tidlang, efterat denne er ophørt, navnlig et halvt Aar, regnet fra samme Tidspunkt som de 6 Uger, hvilket Halvaar saaledes vil udgjøre det Tidrum, udover hvilket Observationen ikke skal kunne fordres udskrift. I de første 6 Uger maatte disse Syn derhos foretages noget hyppigere, f. Ex. hver 8de Dag, hvortil de i den øvrige Deel af Halvaaret kunde foretages sjeldnere, f. Ex. hver Maaned.

I det andet Tilfælde derimod, hvor Affondringen kun skeer paa Grund af Mistænke om Snive, maa der kunne tilstaaes Eieren frit Brug af de tilsyneladende sunde Heste, dog under en autoriseret Dyrlæges Tilsyn og saaledes, at intet Vortsalg af noget til Besætningen hørende Dyr finder Sted. Men ogsaa, hvis der virkelig har været Snive i en Besætning, har man antaget, at det undtagelsesviis maa kunne tillades Eieren at bruge de tilsyneladende sunde Heste, dog under Betingelse af, at disse synes og Attest om deres Sundhedstilstand indsendes til Politievrigheden, idetmindste hver 3die Dag. Det kan nemlig ikke nægtes, at en saadan Affondring, der stedse er bleven forstaaet saaledes, at Hestene ikke maae komme paa anden Mandes Grund eller paa alfar Bet, ofte, og navnlig med Hensyn til visse Næringsbrug i Kjøbstæderne, f. Ex. Bognmandenes, kan fremtræde som en særdeles streng Forholdsregel, og der kan i Almindelighed et heller være nogen Betænkkelighed ved at give en saadan Tilladelse, naar kun den Betingelse, til hvilken den er knyttet, strengt overholdes, og i denne Henseende vil den Omstændighed, at Dyrlægen skal afgive Attest om Udfaldet af det foretagne Syn, indeholde en Garantie for sammes Paalidelighed, ligesom endelig yderligere Betryggelse, hvor denne i særegne Tilfælde skulde være nødvendig, have i Bestemmelsen om, at „Eieren iøvrigt